

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Lærdom i prestedømmet

Hvis dere vil være flittige og lydige i prestedømmet, vil skatter av åndelig kunnskap bli øst over dere.

Jeg er takknemlig for å være sammen med dere på dette møtet for Guds prestedømme. Vi er på mange forskjellige steder i kveld og på mange stadier av vår prestedømstjeneste. Men på tross av våre ulike omstendigheter har vi et felles behov. Det er å lære våre plikter i prestedømmet og utvikle vår evne til å utføre dem.

Som diakon følte jeg dette behovet sterkt. Jeg bodde i en liten gren av Kirken i New Jersey på USAs østkyst. Jeg var den eneste diakonen i grenen – ikke bare den eneste som kom, men den eneste i opptegnelsene. Min eldre bror Ted var den eneste læreren. Han er her i kveld.

Mens jeg fremdeles var diakon, flyttet familien min til Utah. Der var tre storartede ting på plass for å få fart på min utvikling i prestedømmet. Det første var en president som kunne det å sitte i råd med sine quorumsmedlemmer. Det andre var stor tro på Jesus Kristus som førte til den store kjærlighet vi har hørt om – kjærlighet til hverandre. Det tredje var en felles overbevisning om at den overordnede hensikten med prestedømmet var å arbeide for menneskenes frelse.

Det var ikke den godt organiserte menigheten som gjorde utslaget. Det som fantes i denne menigheten, kan finnes overalt, uansett hvilken enhet av Kirken man befinner seg i.

Disse tre tingene kan være en så stor del av deres erfaring med prestedømmet at dere knapt legger merke til dem. Andre føler kanskje ikke noe behov for vekst, så disse hjelpemidlene er kanskje usynlige for dere. Uansett ber jeg om at Ånden vil hjelpe meg å gjøre dem tydelige og attraktive for dere.

Min hensikt med å tale om disse tre hjelpemidlene til utvikling i prestedømmet er å oppfordre dere til å verdsette dem og bruke dem. Hvis dere gjør det, vil deres tjeneste bli så mye bedre. Og hvis den blir bedre, vil deres prestedømstjeneste velsigne vår himmelske Faders barn mer enn dere nå kan forestille dere.

Jeg fant det første da jeg ble ønsket velkommen til et prestenes quorum med biskopen som vår president. Dette virker kanskje ubetydelig for dere, men det ga meg en følelse av kraft i prestedømmet som forandret min tjeneste i prestedømmet for all fremtid. Det begynte med måten han ledet oss på.

Så langt jeg kunne se, behandlet han de unge prestenes synspunkter som om de var de klokeste menn i verden. Han ventet til alle som ønsket det, hadde uttalt seg. Han lyttet. Og når han tok en beslutning, syntes det for meg som om Ånden bekreftet beslutningen for oss og for ham.

Jeg forstår nå at jeg følte det skriftstedet mener når det sier at presidenten skal sitte i råd med sine quorumsmedlemmer.¹ Mange år senere, da jeg som biskop var sammen med mitt prestenes quorum, ble de og jeg undervist på grunn av det jeg hadde lært som ung prest.

20 år senere, som biskop, fikk jeg anledning til å se hvor effektivt et råd kan være, ikke bare i møtehuset, men også på fjellet. På en lørdagsaktivitet hadde et medlem av vårt quorum vært savnet i skogen hele natten. Så vidt vi visste, var han alene og manglet varme klær, mat og ly. Vi lette etter ham uten å lykkes.

Jeg husker at vi ba sammen, prestenes quorum og jeg, og så ba jeg hver av dem om å uttale seg. Jeg lyttet omhyggelig, og det virket som om de også lyttet til hverandre. Etter en stund senket roen seg over oss. Jeg følte at vårt savnede quorumsmedlem var tørr og i sikkerhet.

Det ble klart for meg hva quorumet skulle og ikke skulle gjøre. Da de som fant ham beskrev stedet i skogen hvor han hadde søkt sikkerhet, følte jeg at jeg gjenkjente det. Men det største miraklet for meg var å se hvordan et prestedømsråd forenet i tro på Jesus Kristus, bragte åpenbaring til ham som hadde prestedømsnøkklene. Den dagen utviklet vi alle større kraft i prestedømmet.

Den andre nøkkelen til økt lærdom er å ha den kjærlighet til hverandre som følger stor tro. Jeg er ikke sikker på hva som kommer først, men begge

delers synes alltid å finnes når stor og hurtig lærdom i prestedømmet finner sted. Joseph Smith lærte oss dette ved eksempel.

I begynnelsen av denne evangelie-utdeling mottok han en befaling fra Gud om å utvikle styrke i prestedømmet. Han ble befalt å opprette skoler for prestedømsbærere. Herren stilte det krav at det skulle råde kjærlighet blant dem som underviste og dem som ble undervist. Her er Herrens ord om å opprette et sted for lærdom i prestedømmet og hvordan det var for dem som skulle lære:

“Organiser dere, ... bygg et hus, ... et lærdommens hus, ... et ordens hus...”

Velg en lærer blant dere, og la ikke alle tale på én gang, men la én tale om

gangen og la alle lytte til det han sier, slik at når alle har talt, kan alle være oppbygget av alle, og for at alle kan få det samme privilegium.”²

Herren beskriver det vi allerede har sett er den styrke et råd eller en klasse i prestedømmet har til å motta Åndens åpenbaring. Åpenbaring er den eneste måten å få vite at Jesus er Kristus på. Denne store tro er det første trinnet på den stige vi klatrer opp for å lære evangeliets prinsipper.

I kapittel 88 i Lære og pakter, vers 123 og 124, la Herren vekt på kjærlighet til hverandre og å ikke finne feil hos hverandre. De som skulle få del i prestedømmsskolen Herrens profet opprettet, måtte inngå en pakt med opprakte hender om å være “deres venn og bror ... i kjærlighetens bånd”.³

Vi følger ikke denne praksis i dag, men hver gang jeg har sett bemerkelsesverdig lærdom i prestedømmet, så finnes disse kjærlighetsbåndene. Som sagt har jeg sett det både som årsak til og virkning av å lære evangeliets sannheter. Kjærlighet innbyr Den hellige ånd til å være tilstede og bekrefte sannheten. Og gleden over å lære guddommelige sannheter vekker kjærlighet mellom dem som har vært sammen om å lære.

Det motsatte er også tilfelle. Uenighet eller sjalusi hindrer Den hellige ånd i å undervise oss og reduserer vår evne til å motta lys og sannhet. Og i skuffelsen som uvegerlig følger, ligger frøene til større splid og en tendens til å finne feil blant dem som forventet en læreeerfaring som ikke kom.

De prestedømsbærere som lærer godt sammen, synes alltid å ha dyktige fredsstiftere blant seg. Man ser fredsstiftere i aksjon i prestedømsklasser og i råd. Det er evnen til å hjelpe andre å finne en felles plattform når andre bare ser ulikheter. Fredsstiftere har evnen til å hjelpe noen å se andres innspill som et bidrag istedenfor en irettesettelse.

Med tilstrekkelig av Kristi rene kjærlighet og et ønske om å være fredsstiftere, er det mulig å ha samhold i prestedømsråd og -klasser. Det krever tålmodighet og ydmykhet, men jeg har til og med sett det når problemstillingene er vanskelige og medlemmene i rådene og klassene har vidt forskjellig bakgrunn.

Det er mulig å heve seg til de høye normene Herren har fastsatt for prestedømsbærere som skal ta beslutninger i quorumer. Det er mulig så lenge det finnes stor tro og kjærlighet og ingen strid. Her er Herrens vilkår for at han skal støtte våre beslutninger: “Og enhver avgjørelse som noen av disse quorum tar, må være enstemmig,

hvilket vil si at hvert medlem i det enkelte quorum må være enig i avgjørelsen, slik at alle deres beslutninger innbyrdes har samme kraft og gyldighet.”⁴

Det tredje hjelpemiddelet til lærdom i prestedømmet finnes i en felles overbevisning om hvorfor Herren velsigner og betror oss med å bære og utøve hans prestedømme. Det er å arbeide for menneskers frelse. Denne felles overbevisning gir enhet i quorumer. Vi kan begynne å lære om dette i Skriftenes beretning om hvordan vi åndesønner ble forberedt før vi ble født for den sjeldne ære å bære prestedømmet.

Idet han talte om dem som er gitt stor prestedømstillit i dette liv, sa Herren: “Før de ble født, mottok de, sammen med mange andre, sine første leksjoner i åndenes verden og ble forberedt til å komme frem i Herrens beleilige tid for å arbeide i hans vingård med å frelse menneskenes sjeler.”⁵

I prestedømmet er vi alle forpliktet til å arbeide for menneskenes sjeler. Vi må gjøre mer enn å lære at dette er vår plikt. Vi må få dette så dypt inn i vårt hjerte at hverken de mange krav som stilles til oss i vår ungdom eller de prøvelser som kommer med alderen, kan hindre oss.

For ikke lenge siden besøkte jeg en høyprest i hans hjem. Han er ikke

lenger i stand til å komme på våre quorumsmøter. Han bor alene. Hans vakre hustru er død, og hans barn bor langt borte. Tid og sykdom begrenser hans evne til å tjene. Han løfter fremdeles vekt for å bevare det han kan av sin en gang store styrke.

Da jeg kom inn i hans hjem, reiste han seg med gåstolen sin for å møte meg. Han ba meg sette seg i en stol ved siden av seg. Vi snakket om våre gode tider sammen i prestedømmet.

Så sa han med stor intensitet: “Hvorfor lever jeg fremdeles? Hvorfor er jeg fremdeles her? Jeg kan ikke gjøre noe.”

Jeg fortalte ham at han gjorde noe for meg. Han oppmuntret meg med sin tro og sin kjærlighet. Selv i løpet av vår korte samtale ga han meg et ønske om å bli bedre. Hans ønske om å gjøre noe av betydning hadde motivert meg til å prøve hardere å tjene andre og Herren.

Men tristheten i stemmen og blikket hans fortalte meg at jeg ikke hadde besvart hans spørsmål. Han lurte fremdeles på hvorfor Gud lot ham leve med så begrensede muligheter til å tjene.

På sin sedvanlig rause måte takket han meg for besøket. Da jeg reiste meg for å gå, kom hjemmesykepleieren som var der i noen timer hver dag, inn fra et annet rom. I løpet av vår samtale hadde han fortalt meg litt om

henne. Han sa hun var fantastisk. Hun hadde bodd blant de siste-dagers-hellige mesteparten av sitt liv, men var ennå ikke medlem.

Hun kom for å følge meg til døren. Han gjorde tegn til henne og sa med et smil: “Jeg klarer visst ingenting. Jeg har prøvd å få henne døpt inn i Kirken, men det har ikke fungert.” Hun smilte tilbake til ham og til meg. Jeg gikk ut og tok fatt på hjemveien.

Da gikk det opp for meg at svarene på hans spørsmål for lengst var plantet i hans hjerte. Denne trofaste høypresten prøvde å gjøre sin plikt, noe han hadde lært gjennom sine mange år i prestedømmet.

Han visste at denne unge kvinnens eneste mulighet til å bli velsignet med frelse gjennom Jesu Kristi evangelium, var å inngå en pakt ved å bli døpt. Han hadde blitt undervist i samsvar med paktene av hver eneste president for hvert eneste quorum, fra diakonenes til høyprestenes.

Han husket og følte sin egen ed og pakt i prestedømmet. Han holdt den fortsatt.

Han var et vitne og en misjonær for Frelseren uansett hvor livet måtte føre ham. Det fantes allerede i hans hjerte. Hans hjertes ønske var at hennes hjerte kunne bli forandret gjennom Jesu Kristi forsoning ved å holde hellige pakter.

Hans tid i prestedømmets skole i dette liv vil være relativt kort sammenlignet med evigheten. Men selv på denne korte tiden har han mestret evighetens pensum. Hvor enn Herren kaller ham, vil han ha med seg prestedømslærdommer av evig verdi.

Ikke bare skulle dere være ivrige etter å lære deres prestedømslærdommer i dette liv, men dere skulle se lyst på hva som er mulig. Noen av oss legger kanskje selv begrensninger på våre muligheter til å lære det Herren gir oss i hans tjeneste.

En ung mann forlot sin lille landsby i Wales på begynnelsen av 1840-tallet, hørte Guds apostler og kom inn i Guds rike på jorden. Han seilte sammen med de hellige til Amerika og kjørte en vogn over slettene mot vest. Han var med i kompaniet som kom etter Brigham Young inn i denne dalen. Hans prestedøstmstjeneste innbefattet å rydde jord til en gård.

Han solgte gården med tap for å reise på misjon for Herren til ørkenen i det som nå er Nevada, for å passe sauer. Han ble deretter kalt på

en ny misjon over havet til nettopp den landsbyen han hadde forlatt i sin fattigdom for å følge Herren.

Gjennom det hele fant han en mulighet til å lære sammen med brødrene i prestedømmet. Som den tapre misjonæren han var, gikk han til sommerhuset i Wales til en mann som fire ganger hadde vært Englands statsminister, for å tilby ham Jesu Kristi evangelium.

Den store mannen slapp ham inn i herskapshuset sitt. Han hadde studert ved Eton College og Oxford University. Misjonæren snakket med ham om menneskets opprinnelse, Jesu Kristi sentrale rolle i verdens historie og til og med nasjonenes skjebne.

På slutten av deres samtale takket verten nei til tilbudet om å bli døpt. Men idet de skilte lag, spurte denne lederen for et av verdens store imperier den ydmyke misjonæren: "Hvor har du tatt din utdannelse?" Hans svar var: "I Guds prestedømme."

Dere har kanskje noen ganger tenkt hvor mye bedre deres liv ville ha

vært om dere bare hadde kommet inn på en eller annen god skole. Jeg ber om at dere må se Guds store kjærlighet til dere og den anledning han har gitt dere til å komme inn på hans prestedømsskole.

Hvis dere vil være flittige og lydige i prestedømmet, vil skatter av åndelig kunnskap bli øst over dere. Dere vil utvikle deres evne til å motstå det onde og forkynne den sannhet som fører til frelse. Dere vil glede dere over andres lykke som dere leder til opphøyelse. Deres familie vil bli et sted for lærdom.

Jeg vitner om at prestedømmets nøkler er gjengitt. President Thomas S. Monson innehar og utøver disse nøklene. Gud lever og kjenner dere fullkomment. Jesus Kristus lever. Dere ble utvalgt til den ære det er å bære det hellige prestedømme. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Lære og pakter 107:87.
2. Lære og pakter 88:119, 122.
3. Lære og pakter 88:133.
4. Lære og pakter 107:27.
5. Lære og pakter 138:56.

